

תמרה, הגעתי לבדי מספרד לישראל כנערה צעירה במסגרת תכנית נעל"ה. מה שאומר שכפר הנוער ויצו הדסים היה עבורי לא רק מקום לימודים אלא גם בית ראשון ויחיד בארץ, ואת, כמדריכה שלי בפנימיה, היית חלק חשוב ומשמעותי בחיים שלי. היית עבורי מגשימת חלומות. עזרת לי להשיג הרבה דברים במהלך הדרך אבל יש סיפור אחד שהולך אתי תמיד בלב ומשקף מי את בשבילי. אני ועוד שני חברים מהפנימייה הקמנו הרכב מוסיקלי ושרנו באירועים של הפנימייה, אבל החלום שלנו היה לשיר במקום גדול, מול קהל שאנחנו לא מכירים. יום אחד, קיבלנו את ההזדמנות לשיר בפאב מקומי. שלושתנו התרגשנו מאוד, אבל הייתה לנו בעיה, ההופעה הייתה אמורה להתחיל באחת עשרה בלילה... בלי לחשוב פעמיים אמרת לנו "אני אקח אתכם, אשאר אתכם עד סוף הופעה ונחזור ביחד לפנימייה". זו הייתה הפעם הראשונה ששרנו מול קהל גדול. התרגשנו וחששנו מאוד אבל את נסכת בנו ביטחון בנוכחות ובמילים שלך. "אתם מקסימים, אני מאמינה בכם ואוהבת אתכם", אמרת לנו רגע לפני שעלינו לבמה. את ישבת בשורה הראשונה וצילמת הכל, וכשהסתכלתי עלייך, ידעתי שהכל בסדר. כשיצאנו מהפאב, יכולתי לראות את השמחה בעיניים שלך. לא הייתי יכולה לעשות את זה בלעדייך. אמנם עכשיו אני משקיעה בלימודים, אבל אני חושבת להתחיל לשיר לבד. כיום אני לומדת הנדסת מכטרוניקה ומשקיעה בעיקר בלימודים, אבל השירה תמיד מלווה אותי. תמרה, תודה רבה מכל הלב. אוהבת אותך, לאורה

לאורה אלחרט פח (20) ממושב בית ינאי, בוגרת כפר הנוער ויצו הדסים באבן יהודה כותבת למדריכה שלה בפנימיה, תמרה דורון.

מימין: לאורה אלחרט פח ותמרה דורון